

Sygn. akt *I ACa 1539/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Kaźmierczak

Sędziowie: SA Mariola Głowacka (spr.)

SA Jerzy Geisler

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko **J. G.**

o zapłatę

oraz z powództwa

(...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko **J. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 2 czerwca 2015 r. sygn. akt IX GC 993/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Mariola Głowacka Małgorzata Kaźmierczak Jerzy Geisler

UZASADNIENIE

Powódka (...) Prace (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozwem z dnia 29 maja 2014r. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany J. G. ma zapłacić na rzecz powódki kwotę 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz koszty

postępowania według norm przepisanych w tym koszty zastępstwa procesowego tytułem reszty wynagrodzenia za wykonane prace.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 8 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt IX GNC 689/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany J. G. wniósł zarzuty od tegoż nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości i domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (sygn. akt IX Gc 993/14).

Powódka (...) Prace (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozwem z dnia 1 grudnia 2014r. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany J. G. ma zapłacić na rzecz powódki kwotę 126.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz koszty postępowania według norm przepisanych w tym koszty zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 5 grudnia 2014r. sygn. akt IX Gc 25/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Pozwany J. G. złożył sprzeciw od tego nakazu zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 12 stycznia 2015r. sprawa prowadzona pod sygn. akt IX Gc 25/15 została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą IX Gc 993/14.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem łącznym z dnia 2 czerwca 2015r. w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko J. G. o zapłatę uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 lipca 2014r. wydany w sprawie IX GNC 689/14 w całości i powództwo oddalił w całości oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 6.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd w punkcie II wyroku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko J. G. (sygn. akt IX Gc 25/15) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka (...) Prace (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Pozwany J. G. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą G. J. FIRMA (...) wpisaną do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w 2010r. pozwany zawarł z (...) Zarządem Melioracji i (...) w S. umowy na wykonanie robót dotyczących modernizacji stacji pomp w N. i U.. W związku z koniecznością realizacji zadań objętych tymi umowami pozwany postanowił wykonanie części zadań powierzyć powódce. W dniu 29 kwietnia 2010r. strony procesu zawarły umowę w której powódka zobowiązała się wykonać roboty dotyczące obiektów położonych w N. i U. według siedmiu zleceń, których szczegółowy zakres przedmiotowy i ceny miały zostać określone w poszczególnych zleceniach (...) oraz (...) natomiast pozwany zobowiązał się do zapłaty zadatku w kwocie 200.000 zł na poczet zakupu usług w terminie 3 dni od podpisania umowy. Zgodnie z § 4 w/w umowy zadatek ten miał być proporcjonalnie rozliczony jako część zapłaty za wykonane i odebrane usługi.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie grodzi tymczasowej od strony zalewu, remont wylotu pompowni – odbudowę żelbetu, remont mostu, remont wpustu do nawodnień grawitacyjnych, demontaż, konserwację, montaż rurociągu i zaworu zwrotnego, demontaż grodzi tymczasowej od strony zalewu w stacji pomp N. za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 150.000 zł netto. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie grodzi tymczasowej od strony polderu, remont wlotu pompowni – odbudowa żelbetu, remont budynku część podziemna – komora pompowa, demontaż i montaż pompy, rurociągów, konserwację rurociągów, demontaż grodzi tymczasowej od strony polderu w stacji pomp N. za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 65.000 zł netto. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie remontu budynku

– części nadziemnej – ściany, dach, kafelki w stacji pomp N. za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 20.000 zł. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie demontażu, montażu, konserwację rurociągu i zaworu zwrotnego, remont pomostu stalowego, przełożenie płyt azurowych oraz renowację stropu, jak również okucie wnek przewodnic i remont wylotu pompowni – odbudowa żelbetu w stacji pomp U. za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 105.000 zł netto. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie grodzi tymczasowej od strony polderu, odbudowę żelbetowego wlotu pompowni, demontaż grodzi tymczasowej od strony polderu, demontaż i montaż pompy, rurociągów, konserwację rurociągów oraz remont budynku w części podziemnej w stacji pomp U. za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 65.000 zł. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie remontu budynku w części nadziemnej stacji pomp U. za wynagrodzeniem w kwocie 25.000 zł. Zleceniem (...) pozwany powierzył powódce wykonanie umocnienia skarp w stacji pomp U. za wynagrodzeniem w kwocie 220.000 zł. W stosunku do wymienionych wyżej zleceń strony uzgodniły, że termin ich wykonania upływał z dniem 30 czerwca 2010r. oraz, że ustalone wynagrodzenie ryczałtowe obejmowało koszt materiałów i urządzeń potrzebnych do wykonania zlecenia z wyłączeniem urządzeń szczegółowo w danym zleceniu wymienionych, które to dostarczyć miał pozwany.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 29 kwietnia 2010r. pozwany przekazał na konto powódki kwotę 200.000 zł tytułem zadatku, a powódka w dniu 30 kwietnia 2010r. wystawiła fakturę VAT nr (...) potwierdzając otrzymaną kwotę oraz wskazując w jakiej wysokości zadatek zaliczyła na poczet wynagrodzenia z poszczególnych zleceń. Po otrzymaniu zadatku powódka przystąpiła do wykonywania przedmiotu umowy. Na prośbę powódki pozwany przekazał powódce zaliczki, które również miały być zaliczone na poczet wykonania przedmiotu umowy z dnia 29 kwietnia 2010r. W dniu 18 czerwca 2010r. pozwany przelał na konto powódki tytułem zaliczki kwotę 50.000 zł, a w dniu 5 lipca 2010r. kwotę 30.000 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka pismem z dnia 1 lipca 2010r. zgłosiła do odbioru część robót wykonanych zgodnie ze zleceniami. Pozwany w odpowiedzi na powyższe pismo pismem z dnia 13 lipca 2010r. stwierdził, że na dzień 30 czerwca 2010r. żaden element robót zleconych nie został przez powódkę skończony, wobec czego wykonane prace nie mogły być przedmiotem zgłoszenia ani odbioru wskazując zakres prac niewykonanych przez powódkę. W dniu 14 lipca 2010r. powódka zaprzestała kontynuowania prac związanych z modernizacją stacji pomp N. i U. zleconych jej przez pozwanego umową z dnia 29 kwietnia 2010r. Dalsze prace prowadzili pracownicy pozwanego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że pismem z dnia 20 lipca 2010r. powódka wskazała propozycję porozumienia zgodnie z którym strony miały odstąpić od realizacji części zleceń, powódka miała zakończyć wskazane w powyższym piśmie zadania, a wynagrodzenie należne powódce miało ulec obniżeniu o kwotę 200.000 zł stanowiącą koszt realizacji części zleceń od których strony miały odstąpić. Powódka na powyższą okoliczność nie przystała. W dniu 20 lipca 2010r. powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 29 kwietnia 2010r. z dniem 20 lipca 2010r. W dniu 26 lipca 2010r. pozwany dokonał inwentaryzacji wykonanych przez powódkę robót i sporządził protokoły zaawansowania wykonania usług według poszczególnych zleceń na dzień 20 lipca 2010r. Według oceny pozwanego powódka w ramach wszystkich zleconych jej prac wykonała roboty o wartości 286.300 zł. Pismami z dnia 12 października 2010r. pozwany poinformował powódkę o uznanym przez siebie zakresie robót.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 12 października 2010r. pozwany wystawił powódce fakturę VAT nr (...) na kwotę 17.801,80 zł z terminem płatności wynoszącym 14 dni za zdemontowanie urządzenia podczas wykonywania usług przy stacji pomp N. i U. oraz urządzeń wydanych do zamontowania zgodnie z załącznikami. W dniu 7 września 2010r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w S. odebrał od pozwanego stację pomp U. i N..

Sąd pierwszej instancji ustalił, że za wykonanie przedmiotu poszczególnych zleceń powódka wystawiła pozwanemu w dniu 2 lipca 2012r. następujące faktury VAT: nr (...) na kwotę 220.000 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 21.000 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 12.500 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 1.300 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 16.500 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 10.500 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...), nr (...) na kwotę 4.500 zł tytułem rozliczenia zlecenia usługi (...). Wysokość wynagrodzenia objętego poszczególnymi fakturami zgodna była z uznaną przez pozwanego wartością robót wykonanych przez powódkę do dnia zejścia z budowy wskazaną przez

pozwanego w pismach datowanych na 16 października 2010r. Jako termin zapłaty w każdej z faktur powódka wskazała 3 dni. Pismem z dnia 16 lipca 2012r. powódka doręczyła pozwanemu wyżej wymienione faktury, jednocześnie wezwała pozwanego do zapłaty kwot z faktur tych wynikających w terminie 2 dni od dnia doręczenia pisma. W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany pismem z dnia 26 lipca 2012r. poinformował powódkę, że przesłane faktury zostały wystawione niezgodnie z przepisami podatkowymi, gdyż data sprzedaży powinna być zgodna z datą odbioru części wykonanych robót oraz, że posiada wierzytelność wobec powódki z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 12 października 2010r. na kwotę 17.801,80 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie w nieznaczej części.

Sąd Okręgowy podniósł, że w niniejszej sprawie bezspornym było, że strony łączyła umowa z dnia 29 kwietnia 2010r. Strony nie kwestionowały skuteczności odstąpienia przez powódkę od umowy stron. Powódka dochodziła wynagrodzenia wynikającego z wystawionych przez nią w dniu 2 lipca 2012r. pozwanemu faktur VAT o numerach od 01/07/2012 do 07/07/2012.

Sąd pierwszej instancji zakwalifikował umowę stron jako umowę o dzieło uregulowaną w art. 627 k.c. Umowa o dzieło jest umową dwustronnie zobowiązującą i wzajemną. Świadczenie zamawiającego polegające na zapłacie wynagrodzenia stanowi ekwiwalent za wzajemne świadczenie przyjmującego zamówienie, polegające na wykonaniu oznaczonego dzieła. Do zawarcia umowy o dzieło wystarczą oświadczenia woli stron, co oznacza, że jest to umowa konsensualna. Zawarcie umowy o dzieło nie wymaga zachowania żadnej formy szczególnej. Dzieło w ujęciu kodeksowym jest niewątpliwie określonym rezultatem wysiłku przyjmującego zamówienie. Cecha ta jest ściśle związana z przyjmowaną niekiedy (przejętą z doktryny francuskiej) kwalifikacją umowy o dzieło jako zobowiązania rezultatu tj. takiego zobowiązania, którego prawidłowe wykonanie wymaga osiągnięcia przez strony zamierzonego, oznaczonego skutku.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że strony procesu zgodne były co do tego, iż w ramach przedmiotowej umowy pozwany dokonał na rzecz powódki trzech wpłat, łącznie o wartości 280.000 zł. Kwestię sporną między stronami stanowiła okoliczność charakteru zapłaconej w dniu 29 kwietnia 2010r. kwoty 200.000 zł. W toku procesu powódka prezentowała stanowisko, że powyższa kwota została zapłacona za prace objęte fakturą VAT nr (...), a oprócz tego wykonała roboty o wartości przynajmniej 286.300 zł. Pozwany zaś twierdził, że wartość całości wykonanych przez powódkę robót opiewała na kwotę 286.000 zł, a wpłacona przez niego na rzecz powódki kwota 200.000 zł miała charakter zadatku i winna być zaliczona na poczet należnego powódce wynagrodzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że zapłacona przez pozwanego na rzecz powódki w dniu 29 kwietnia 2010r. kwota 200.000 zł nie stanowiła wynagrodzenia za wykonane przez powódkę prace, a w istocie był to zadatek, który to strony przewidziały w łączącej je umowie. Okoliczność, że był to zadatek wynikał zarówno z treści umowy stron (stosownie do § 3 umowy pozwany na poczet zakupu usług w terminie 3 dni od podpisania umowy zapłacić miał powódce kwotę 200.000 zł w formie zadatku, który to zadatek miał być rozliczony proporcjonalnie jako część zapłaty za wykonane i odebrane usługi) jak i zgodnych zeznań świadków tj. E. M., L. G. oraz pozwanego.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) jest efektem proporcjonalnego rozliczenia przez nią uiszczonego przez pozwanego zadatku. Sąd nie podzielił więc twierdzenia powódki, że faktura ta obejmuje wynagrodzenie za wykonane przez powódkę na ten dzień prace. Ze zleceń wykonania usług wynika, że pozwany zobowiązał się do dokonania płatności w terminie 7 dni od sporządzenia protokołu odbioru poszczególnych usług. Sąd Okręgowy uznał, że w toku procesu powódka nie wykazała, aby na dzień 30 kwietnia 2010r. strony dokonały odbioru jakichkolwiek usług za które zaktualizowałyby się po stronie pozwanego obowiązki zapłaty. Za nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego Sąd uznał twierdzenie, że w ciągu pierwszego dnia wykonywania przedmiotu umowy z dnia 29 kwietnia 2010r. powódka wykonała prace o wartości prawie 1/3 udzielonych jej zleceń, tym bardziej, że na wykonanie przedmiotu umowy strony przewidziały okres 2 miesiące. Powyższe prowadziło również

do stwierdzenia, że pozwany uznał, że powódka wykonała na jego rzecz prace łącznie o wartości 286.300 zł, a nie jak twierdziła powódka na kwotę o 200.000 zł wyższą.

Sąd pierwszej instancji uznał, że kwota 200.000 zł wpłacona przez pozwanego powódce w dniu 29 kwietnia 2010r. stanowiła zadatek, który uregulowany został w art. 394 k.c. Zgodnie z tym przepisem w braku odmiennego zastrzeżenia umownego albo zwyczaju zadatek dany przy zawarciu umowy ma to znaczenie, że w razie niewykonania umowy przez jedną ze stron, druga może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić i otrzymany zadatek zachować, a jeżeli sama go dała – może żądać sumy dwukrotnie wyższej. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu w razie wykonania umowy zadatek ulega zaliczeniu na poczet świadczenia strony, która go dała; jeżeli zaliczenie nie jest możliwe, zadatek ulega zwrotowi. Przepis art. 394 § 2 k.c. znajduje także zastosowanie, jeżeli umowa została wykonana tylko w części, przedmiot zadatku powinien zostać zwrócony dopiero w braku możliwości zaliczenia (A. Olejniczak Komentarz do art. 394 kodeksu cywilnego, LEX). W analizowanej sprawie bezspornym między stronami było, że łącząca je umowa z dnia 29 kwietnia 2010r. została przez nie wykonana częściowo. Ze względu na powyższe wpłacony przez pozwanego zadatek Sąd zaliczył na poczet należnego powódce wynagrodzenia za częściowe wykonanie przedmiotu umowy stron.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w niniejszych postępowaniach powodowa Spółka dochodziła zapłaty kwoty 206.300 zł (łącznie w obu sprawach) podając, iż od uznanej przez pozwanego kwoty 286.300 zł odjęła 80.000 zł, które to pozwany zapłacił jej w toku realizacji inwestycji w formie zaliczek. Zdaniem Sądu mając na uwadze, że powódka dochodziła zapłaty wynagrodzenia za uznane przez pozwanego roboty, za które to wystawiła faktury VAT stanowiące żądanie pozwu, zbędnym stało się ustalenie rzeczywistej wartości robót. Pozwany nie kwestionował faktu, że w ramach umowy z dnia 29 kwietnia 2010r. powódka wykonała na jego rzecz prace o wartości 286.300 zł. Ponadto w trakcie postępowania powódka nie wykazała, do czego była zobowiązana, aby wartość wykonanych przez nią robót była wyższa od tej zaakceptowanej przez pozwanego. Na poczet przedmiotowej umowy pozwany zapłacił powódce zadatek w kwocie 200.000 zł oraz dwie zaliczki w kwotach 50.000 zł oraz 30.000 zł, które to kwoty winny zostać zaliczone na poczet należnego jej wynagrodzenia, które jak wykazało postępowanie dowodowe wynosiło 286.300 zł. Z tych względów Sąd pierwszej instancji uznał, że tytułem wynagrodzenia z przedmiotowej umowy pozwany winien jest powódce równowartość kwoty 6.300 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt IX GNc 1424/14 pozwany podniósł zarzut potrącenia kwoty 6.300 zł, która to pozostała do rozliczenia między stronami, z jego wierzytelnością wobec powódki wynikającą z faktury VAT (...). Zgodnie z art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczonej tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Stosownie do art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Sąd uznał, że zarzut potrącenia nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ pozwany nie udowodnił, aby kiedykolwiek złożył powódce oświadczenie o potrąceniu przedmiotowych wierzytelności. Za takie oświadczenie Sąd nie uznał pisma pozwanego z dnia 26 lipca 2012r. W piśmie tym pozwany wskazał, że posiada wobec powódki wierzytelność z wyżej wymienionej faktury na kwotę 17.801,80 zł oraz, że wskutek rozliczenia wzajemnych należności to powódka była dłużnikiem pozwanego, jednak pozwany podał, że taka sytuacja miałaby miejsce, gdyby powódka przekazała mu prawidłowo faktury. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany nie złożył pismem tym oświadczenia o potrąceniu, które miałyby wywołać skutek w postaci umorzenia potrącanych wierzytelności.

Sąd pierwszej instancji biorąc powyższe pod rozwagę w sprawie o sygn. akt IX GC 993/14 w oparciu o treść art. 496 k.p.c. uchylił w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd w postępowaniu nakazowym w dniu 8 lipca 2014r. w sprawie IX GNc 689/14 i powództwo oddalił. O kosztach tego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości powódkę jako przegrywającą proces. W sprawie o sygn. akt IX Gc 25/15 Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. do dnia zapłaty. O odsetkach w nakazie zapłaty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W punkcie II 2 wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 120.000 zł. O kosztach tego postępowania Sąd orzekł

na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. i obciążył powódkę całością poniesionych przez pozwanego kosztów procesu, bowiem powódka wygrała proces wyłącznie w nieznaczącej części.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka (...) Prace (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt I w całości, pkt II w części tj. co do ppkt 2 i 3. Powódka zarzuciła:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 627 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że strony łączyła umowa o dzieło podczas, gdy powódka i pozwany zawarli w rzeczywistości umowę o roboty budowlane, której przedmiotem była odbudowa i modernizacja stacji pomp w miejscowościach N. i U.,

b) art. 647 k.c. poprzez jego niezastosowanie podczas, gdy strony faktycznie wiązała umowa o roboty budowlane na mocy której powódka zobowiązała się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a pozwany odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia,

c) art. 647 k.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że pozwany dokonał zapłaty całości należnego powódce wynagrodzenia,

d) art. 451 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji zaliczenie przez Sąd wpłaconych przez pozwanego na rzecz powódki kwot w łącznej wysokości 280.000 zł na poczet rozliczenia zadania „114” podczas, gdy pozwany nie wskazał na poczet jakich zobowiązań niniejsze kwoty mają być zaliczone, a uczyniła to powódka, która w fakturze VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2010r. rozliczyła proporcjonalnie wpłaconą kwotę 200.000 zł na poszczególne zadania zgodnie z zapisem § 4 umowy z dnia 29 kwietnia 2010r., zaś wpłacone później zaliczki (w kwotach 50.000 zł oraz 30.000 zł) powódka uwzględniła w rozliczeniu wynagrodzenia dotyczącego wykonanego w całości zadania oznaczonego jako „U4”;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego w szczególności:

a) art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność m.in. zakresu i wartości wykonanych przez powódkę robót, a w konsekwencji przyjęcie przez Sąd błędnej - znacznie zaniżonej i podanej przez pozwanego - wartości zrealizowanych przez powódkę prac w sytuacji, gdy strony wskazywały w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji odmienne wartości wykonanych prac, a zdaniem powódki pozostające do zapłaty wynagrodzenie opiewało na kwotę 466.102,50 zł,

b) art. 227 w zw. z art. 233 k.p.c. poprzez sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności poprzez błędne przyjęcie, że:

- zadatek w kwocie 200.000 zł wpłacony przez pozwanego na rzecz powódki winien zostać w całości rozliczony w ramach wykonanego przez powódkę zadania (...), podczas gdy powódka w fakturze VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2010r. wskazała sposób proporcjonalnego zaksięgowania wpłaconego zadatku tytułem częściowego rozliczenia wszystkich realizowanych zadań zleconych przez pozwanego tj. (...)a więc zgodnie z ustaleniami poczynionymi w § 4 umowy z dnia 29 kwietnia 2010r., a taki sposób rozliczenia nie był kwestionowany przez pozwanego,

- wartość prac wykonanych przez powódkę opiewa na kwotę 286.300 zł, podczas gdy z kolei na stronie 4 uzasadnienia wyroku przytoczono konsekwentne stanowisko powódki o braku zapłaty kwoty 466.102,50 zł za wykonane prace, co stanowiłoby rozliczenie wszystkich wykonanych przez powódkę robót budowlanych i co przeczy ustaleniu, że zapłacona przez pozwanego kwota 280.000 zł stanowi zapłatę za wszystkie wykonane przez powódkę prace,

3) art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy w odniesieniu do zakresu i wysokości należnego powódce wynagrodzenia w sytuacji, gdy powódka konsekwentnie twierdziła, że zapłacona przez pozwanego kwota 280.000 zł nie stanowiła całości należnego powódce wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane i pominięcie okoliczności, że

zdaniem powódki do zapłaty pozostawała jeszcze kwota 466,102,50 zł, co przytoczył również Sąd pierwszej instancji na str. 4 uzasadnienia wyroku.

Powódka podnosząc powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez utrzymanie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z dnia 8 lipca 2014r. w sprawie IX GNC 689/14 w całości w mocy i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 120.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany J. G. w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżąca w apelacji podniosła zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i zarzuty naruszenia prawa procesowego. Wobec okoliczności, że prawidłowość zastosowania prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie w oparciu o prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów o charakterze procesowym, jednocześnie mając na uwadze, że ewentualne uchybienia w tym zakresie pozostają dla postępowania odwoławczego o tyle istotne, o ile miały one wpływ na wydane rozstrzygnięcie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997r. II CKN 18/97, OSNC 1997/8/112).

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji o braku podstaw do uwzględnienia wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność m.in. zakresu i wartości wykonanych przez powódkę robót. Powyższa okoliczność nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż powódka w przedmiotowej sprawie nie dochodziła całości wynagrodzenia za wykonane prace, lecz wyłącznie części tego wynagrodzenia i to za prace potwierdzone co do wysokości przez pozwanego. W sprawie IX Gc 25/15 powódka dochodziła zapłaty kwoty 126.300 zł obejmującej:

- kwotę 60.000 zł tytułem części wynagrodzenia wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 2 lipca 2012r., który to dokument został wystawiony na kwotę 220.000 zł (vide: k. 52 akt IX Gc 25/15),
- kwotę 21.000 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania U3 (vide: k. 53 akt IX Gc 25/15),
- kwotę 12.500 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania U2 (vide: k. 54 akt IX Gc 25/15),
- kwotę 1.300 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania U1 (vide: k. 55 akt IX Gc 25/15),
- kwotę 16.500 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania N3 (vide: k. 56 akt IX Gc 25/15),
- kwotę 10.500 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania N2 (vide: k. 57 akt IX Gc 25/15) i
- kwotę 4.500 zł tytułem wynagrodzenia z faktury VAT nr (...) dotyczącej zadania N1 (vide: k. 58 i 27-28 akt IX Gc 25/15).

Z kolei w sprawie IX Gc 993/14 powódka dochodziła zapłaty kwoty 80.000 zł tytułem części wynagrodzenia wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 2 lipca 2012r. (vide: k. 30 akt IX Gc 993/14). Powódka więc w w/w dwóch sprawach dochodziła zasądzenia od pozwanego kwoty 206.300 zł przy czym w apelacji zarzuciła, że łącznie do zapłaty na jej rzecz pozostaje kwota 466.102,50 zł (vide: k. 671 akt). Na rozprawie apelacyjnej w dniu 31 stycznia

2017r. pełnomocnik powódki wskazał, że innym pozwem skierowanym przeciwko pozwanemu dochodzi dalszej części wynagrodzenia za wykonane roboty z tym, że nie podał wysokości, w tym innym procesie, kwoty dochodzonej. Ponieważ powódka dochodziła wyłącznie części wynagrodzenia za wykonane prace, a nie całości przy czym - jej zdaniem - wysokość dochodzonego wynagrodzenia w kwocie 140.000 zł wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 2 lipca 2012r. została przez pozwanego uznana (vide: k. 30 akt IX Gc 993/14), zaś na pozostałe kwoty objęte fakturami VAT nr (...) pozwany miał wyrazić zgodę na wystawienie dokumentów rozliczeniowych na te kwoty (vide: k. 28 akt IX Gc 25/15) zbędnym, w realiach niniejszej sprawy, było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zakresu i wartości robót wykonanych przez powódkę. Stąd zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. nie był trafny.

Wbrew zarzutowi przytoczonemu w apelacji Sąd pierwszej instancji na stronie 4 uzasadnienia przedstawił wyłącznie stanowisko powódki zaprezentowane w piśmie procesowym opatrzonym datą 18 września 2014r., które zostało nadane w dniu 25 września 2014r. (vide: k. 642 akt), a nie ustalił, że do zapłaty na rzecz powódki pozostaje kwota 466.102,50 zł. To powódka twierdziła, że należy jej się od pozwanego jeszcze kwota 466.102,50 zł dając temu wyraz w w/w piśmie (vide: str. 3 pisma - k. 487 akt), którego treść Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu do wyroku przytoczył wskazując jednocześnie karty, na których pismo to znajduje się w aktach niniejszej sprawy tj. 485-488 (vide: str. 4 uzasadnienia - k. 642 akt).

Nie był także trafny zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, a sporządzone uzasadnienie poddaje się kontroli instancyjnej. Powódka przez nierozpoznanie istoty sprawy rozumie nieuwzględnienie jej żądań dochodzonych w sprawach. Okoliczność, że - zdaniem powódki - do zapłaty na jej rzecz od pozwanego pozostaje jeszcze kwota 466.102,50 zł w żaden sposób nie przesądza o zasadności dochodzonych roszczeń, gdyż jest to wyłącznie twierdzenie powódki.

Rację ma powódka zarzucając w apelacji, że Sąd pierwszej instancji błędnie uznał umowę wiążącą strony za umowę o dzieło podczas, gdy jest to umowa o roboty budowlane. Błędne zakwalifikowanie umowy stron jako umowy o dzieło nie miało jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Umowa o roboty budowlane jest formą umowy o dzieło, jest to „umowa o dzieło większych rozmiarów” (vide: uzasadnienie Sądu Najwyższego do postanowienia z dnia 11 lipca 2001r. V CKN 357/00 LEX nr 52487). Przedmiotem umowy stron było wykonanie robót budowlanych w postaci odbudowy (modernizacji) stacji pomp w miejscowościach U. i N., roboty były wykonywane w oparciu o dokumentację budowlaną w tym projekt budowlany, pracom towarzyszył zinstytucjonalizowany nadzór. Z protokołu zaawansowania wykonania robót na dzień 20 lipca 2010r. wynika, że był ustanowiony kierownik budowy i inspektor nadzoru (vide: k. 130 akt), dla budowy był prowadzony dziennik budowy (vide: protokół końcowy odbioru robót- k. 144 akt). Biorąc powyższe pod rozwagę, a także okoliczność, że przedmiotem umowy było przedsięwzięcie większych rozmiarów Sąd Apelacyjny uznał, że strony wiązała umowa o roboty budowlane, a nie umowa o dzieło jak to przyjął Sąd pierwszej instancji.

Zarzut przedawnienia roszczeń zgłoszony przez pozwanego w odpowiedzi na apelację nie zasługiwał na uwzględnienie. Wynikał on ze stanowiska Sądu pierwszej instancji, że strony wiązała umowa o dzieło, stąd termin przedawnienia roszczeń wynosiłby dwa lata. Jednak roszczenia z umowy o roboty budowlane w sytuacji, gdy po stronie uprawnionego związane są z działalnością gospodarczą, przedawniają się z upływem trzech lat (vide: w/w uzasadnienie Sądu Najwyższego do postanowienia z dnia 11 lipca 2001r. V CKN 357/00, tudzież uzasadnienie Sądu Najwyższego do wyroku z dnia 6 lutego 2002r. V CKN 883/00 LEX nr 54352). Powódka w dniu 20 lipca 2010r. złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Wykonywała roboty budowlane do dnia 30 czerwca 2010r. Powódka wnioskiem z dnia 23 kwietnia 2013r. zaważała pozwanego do próby ugodowej (vide: k. 378 akt IX Gc 993/14). Sąd Rejonowy w Lesznie postanowieniem z dnia 17 czerwca 2013r. sygn. akt ICo 1206/13 stwierdził, że do ugody nie doszło (vide: k. 377 akt IX Gc 993/14). Zgodnie z art. 123 § 1 punkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wniosek powódki złożony w trybie art. 184-185 k.p.c. przerwał bieg przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie, gdyż była to czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia roszczeń. Stosownie do art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W przedmiotowej sprawie, na podstawie art. 124 § 2 k.c., przedawnienie zaczęło bieg na nowo od dnia 17 czerwca 2013r., gdyż w tej dacie zostało zakończone

postępowanie zainicjowane wnioskiem powódki o zawezwanie do próby ugodowej. Pozew w sprawie IX Gc 993/14 został wniesiony do sądu w dniu 29 maja 2014r., zaś w sprawie IX Gc 25/15 w dniu 1 grudnia 2014r. Pozwy więc zostały wniesione przed upływem trzech lat licząc od 17 czerwca 2013r. Roszczenia więc powódki w dacie wniesienia pozwów do sądu nie były przedawnione.

Powódka w uzasadnieniu do pozwu w sprawie IX Gc 25/15 podała, że wystawiła na rzecz pozwanego faktury VAT:

- nr 01/07/2012 z dnia 2 lipca 2012r. na kwotę 220.000 zł brutto,
- nr 02/07/2012 na kwotę 21.000 zł brutto,
- nr 03/07/2012 na kwotę 12.500 zł brutto,
- nr 04/07/2012 na kwotę 1.300 zł brutto,
- nr 05/07/2012 na kwotę 16.500 zł brutto,
- nr 6/07/2012 na kwotę 10.500 zł brutto,
- nr 7/07/2012 na kwotę 4.500 zł brutto (vide: k. 26-27 akt).

Na kwoty w powyższych wysokościach zostały przez powódkę wystawione w dniu 2 lipca 2012r. w/w faktury przy czym uwzględniały one 23% podatek VAT (vide: k. 52-58 akt). Były więc to kwoty brutto, co wynika z treści tychże faktur, gdyż w rubryce „wartość towaru/ usługi wraz z podatkiem” do zapłaty przez pozwanego pozostawało 220.000 zł, 21.000 zł, 12.500 zł, 1.300 zł, 16.500 zł, 10.500 zł i 4.500 zł. W apelacji zaś powódka przedstawiła zakres rozliczeń pomiędzy stronami, jednakże kwoty z faktur, dotychczas wskazywane jako brutto, teraz po raz pierwszy podała jako kwoty netto. I tak do przyjętego wyliczenia powódka przyjęła kwotę 220.000 netto tj. 268.400 zł brutto (vide: k. 671 akt) podczas, gdy w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji wywodziła, że kwota 220.000 zł jest kwotą brutto, a nie kwotą w wysokości netto, jak to po raz pierwszy zarzuciła w apelacji. Identyczna sytuacja dotyczy wszystkich kwot dochodzonych z w/w faktur w odniesieniu do których powódka w apelacji po raz pierwszy podała, że są to kwoty w wysokościach netto, a nie brutto. Jednakże to twierdzenie powódki pozostaje w sprzeczności z treścią wystawionych przez nią faktur za które dochodzi reszty wynagrodzenia, gdyż kwoty na fakturach zostały podane w wysokości już uwzględniającej 23% podatek. Podkreślić należy, że podstawę faktyczną dochodzonych roszczeń stanowiły kwoty wynikające z siedmiu faktur wystawionych przez powódkę w dniu 2 lipca 2012r. o nr 01/07/2012 do 07/07/2012, a nie wynagrodzenie wynikające ze zlecenia wykonania usług.

Wyliczenia przedstawione przez powódkę w uzasadnieniach do pozwów nie odpowiadają wyliczeniu zaprezentowanemu w apelacji i nie dotyczy to tylko kwestii podatku VAT. Zarówno w uzasadnieniu do pozwu w sprawie IX Gc 25/15 jak i w sprawie IX Gc 993/14 powódka podała, że z faktury VAT nr (...) z dnia 2 lipca 2012r. pozostała do zapłaty kwota 140.000 zł (vide: str. 26 pozwu - k. 27 akt IX Gc 25/15 i k. 30 akt IX Gc 993/14), zaś w apelacji, że do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 120.600 zł (vide: k. 671 akt), a więc niższa o 19.400 zł od podanej w uzasadnieniach do pozwów. W sprawie IX Gc 993/14 powódka z tej faktury nie dochodziła zapłaty kwoty 120.600 zł, lecz 80.000 zł. Z kolei wskazywana w apelacji suma kwot, które mają być dochodzone w sprawie IX Gc 993/14 tj. suma kwot 1.300, 12.500, 21.000, 120.600, 4.500, 10.500 i 16.500 stanowi kwotę 186.900 zł, a nie kwotę 206.300 podaną przez powódkę (różnica 19.400).

Powódka w niniejszych sprawach dochodziła zasądzenia od pozwanego kwoty 206.300 zł. Powództwo zostało uwzględnione do kwoty 6.300 zł. Pozwany w dniu 29 kwietnia 2010r. wpłacił powódce tytułem zadatku kwotę 200.000 zł. Przelął także na rzecz powódki zaliczki w łącznej wysokości 80.000 zł. Kwota zadatku wraz z zaliczkami wynosiła więc 280.000 zł. Powódka wykonała na rzecz pozwanego prace o wartości 286.300 zł, co zostało potwierdzone przez pozwanego. Ponieważ powódka dochodziła zapłaty części wynagrodzenia i to wyłącznie za prace uznane przez pozwanego zasadnie Sąd pierwszej instancji uznał, że do zasądzenia pozostaje kwota 6.300 zł. Sąd od wartości prac uznanych tj. od kwoty 286.300 odjął kwotę 280.000 zł wpłaconą tytułem zadatku i zaliczek, stąd do zapłaty przez

pozwanego pozostało jeszcze 6.300 zł. Jeżeli - zdaniem powódki - wykonała ona na rzecz pozwanego także inne roboty za które nie otrzymała wynagrodzenia, to w odrębnym procesie może domagać się zasądzenia reszty tego wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji o braku podstaw do zarachowania kwoty zadatku w sposób wskazany przez powódkę w fakturze VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2010r. (vide: k. 54 akt). W dniu 25 maja 2010r. powódka do tej faktury wystawiła notę korygującą VAT nr (...) (vide: k. 55 akt) jednakże z treści dokumentu załączonego do pozwu nie wynika czego dotyczyła korekta i co zostało skorygowane. Najprawdopodobniej do akt sprawy złożono tylko pierwszą stronę tegoż dokumentu. Wskazać należy, że w/w faktura VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2010r. uwzględniała podatek VAT w wysokości 22 % podczas, gdy strony rozliczały podatek VAT w wysokości 23%. Stąd już tylko z tej przyczyny - niewłaściwej stawki podatku VAT - faktura ta nie mogła być podstawą do rozliczenia zadatku. Powyższa faktura została wystawiona niezgodnie z § 4 umowy stron z dnia 29 kwietnia 2010r. (vide: umowa stron - k. 44 akt). Stosownie do tego postanowienia zadatek w wysokości 200.000 zł będzie proporcjonalnie rozliczany jako część zapłaty za wykonane i odebrane usługi. Użycie wyrazu „rozliczany”, a nie „rozliczony” świadczy o tym, że zadatek miał być rozliczany w miarę prac wykonywanych przez powódkę. Powódka nawet w apelacji nie twierdzi, że na dzień 30 kwietnia 2010r. tj. jeden dzień po podpisaniu umowy, wykonała już prace oraz, że zostały one odebrane przez pozwanego na kwotę 200.000 zł. Byłoby to nielogiczne, gdyż ze zleceń wynika, że powódka prace miała wykonać do dnia 30 czerwca 2010r. W pierwszym dniu ich wykonywania nie mogła wykonać je na kwotę stanowiącą około 1/3 umówionego wynagrodzenia. Wbrew więc zarzutowi powódki w oparciu o ten dokument nie było możliwym zarachowanie kwoty 200.000 zł tytułem zadatku w sposób wskazany przez powódkę w w/w fakturze z dnia 30 kwietnia 2010r. Pozwany był dłużnikiem powódki wyłącznie z tytułu zapłaty wynagrodzenia z w/w umowy z dnia 29 kwietnia 2010r. Nie miał więc kilku długów w stosunku do powódki, lecz wyłącznie jeden. W przepisie zaś art. 451 § 2 k.c. mowa jest o kilku długach dłużnika, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Stąd też zarzuty naruszenia zarówno art. 227 w zw. z art. 233 k.p.c. jak i art. 451 § 2 k.c. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w sprawie, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Wnioski z nich płynące aprobuje z wyłączeniem tego, że strony wiązała umowa o dzieło, gdyż zawarta umowa była umową o roboty budowlane. Biorąc powyższe pod rozwagę, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację powódki oddalono.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu. Powódka jako przegrywająca w sprawie powinna na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. 2013. 490).

SSA Mariola Głowacka SSA Małgorzata Kaźmierczak SSA Jerzy Geisler
